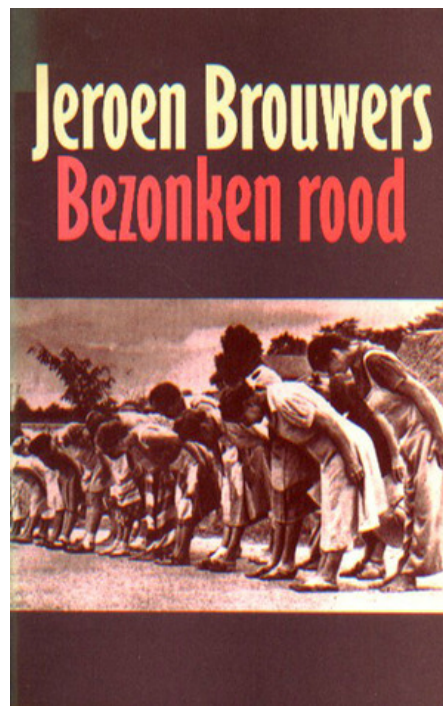

Bezonken rood

Jeroen Brouwers

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

Bezonken rood

Jeroen Brouwers

Bezonken rood Jeroen Brouwers

Samen met zijn moeder bracht Jeroen Brouwers zijn kleuterjaren door in het Japanse interneringskamp Tjideng op Java. In de roman Bezonken rood heeft hij op aangrijpende wijze zijn herinneringen verwerkt aan deze periode uit zijn jeugd.

Bezonken rood Details

Date : Published 1981 by Arbeiderspers

ISBN : 9789029508063

Author : Jeroen Brouwers

Format : Paperback 132 pages

Genre : Fiction, European Literature, Dutch Literature

 [Download Bezonken rood ...pdf](#)

 [Read Online Bezonken rood ...pdf](#)

Download and Read Free Online Bezonken rood Jeroen Brouwers

From Reader Review Bezonken rood for online ebook

Caro says

Alweer een boek over een moeder. En wat voor een moeder! En wat voor een boek! Ik was er behoorlijk ondersteboven van. Af en toe moest ik het even wegleggen omdat het al te heftig werd. Eigenlijk twijfel ik tussen drie en vier sterren voor dit boek. Maar als ik dan bekijk welke boeken ik al drie sterren gegeven heb, vind ik toch dat "Bezonken rood" er vier verdient.

De taal van Brouwers vind ik heel bijzonder, ik lees hem echt heel graag. Toen het boek verscheen (meer dan dertig jaar geleden) ontstond er blijkbaar een hele discussie over of de beschreven gebeurtenissen waar of niet waar waren. Voor mij speelt het geen rol. De manier waarop Brouwers schrijft, maakt alles goed. And now for something completely different...

Joke Lamin says

Dit boek lag me niet, de eerste pagina's. En toen wilde ik het zo snel mogelijk uit hebben. Het verhaal raakte me, irriteerde me en jaagde me op. Ik zou het boek niemand aanraden, want je leest zaken die je niet meer kan vergeten. Je kan niet meevoelen met het hoofdpersonage, omdat je nooit hetzelfde hebt meegemaakt, maar toch begrijp je het helemaal. Zo'n boek zet alles overhoop. Onverwacht.

DreamDjinn says

The little (100 pages) autobiographical book of Jeroen Brouwers talks about the horrors that happened in the Japanese concentration camps of Indonesia, memories which seemed to be so easily forgotten and ignored although they were no less terrible and shocking than Hitler's atrocities. It doesn't seem fair, people should know about all these things and not allow some of them to sink into oblivion as if they'd never existed...

As a child, the writer was imprisoned into a women's camp, together with his mother and sister. What happened then has marked him for life, and the book is full of comments and surrealistic-philosophical considerations that are trying to reveal the extent of the damage done to a man's soul... the metaphors, feelings and anguishes of a man that has remained forever scarred. The story is full of pain, grief and horrible images. Why do the conquerors always have to act worse than animals? It hurts to think and realize it's just human nature... at its worst.

Technically speaking, the book is an easy read, as the style is flowing without any problems, and is very evocative; although I cannot say I enjoyed reading it, due to the sometimes atrocious bits and descriptions.

Muriel says

Ongelofelijk dat een zelfverklaarde lettervreter en veellezers als ik 40 moet worden om aan Brouwers toe te zijn, maar het is nu eenmaal niet anders. "Bezonken Rood" is niet enkel één van de beste Nederlandstalige boeken die ik ooit las, maar één van de beste tout court. En nu de rest van de schade inhalen ...

---

sergevernaillen says

Een “oude” Brouwers. Voor het eerst uitgebracht in 1981 maar het duikt nog op als één van zijn beste romans in diverse lijstjes van mensen die het kunnen weten, ... denk ik toch.

Het is nergens duidelijk of het hoofdpersonage, Jeroen Brouwers, en wat hij voelt en meemaakt volledig overeenstemt met de auteur Jeroen Brouwers. Zelf heeft hij, de auteur dan, in een paar interviews gezegd dat hij geen autobiografieën schrijft maar romans. Laat ik het dan maar hebben over “het hoofdpersonage”.

Aan het begin van deze roman krijgt het hoofdpersonage bericht dat zijn moeder overleden is. Hij voelt daar niets bij en gaat ook niet naar haar crematie. Dat is al meteen een wrede manier om een boek te beginnen. Blijkbaar heeft hij al jaren geen contact meer met zijn moeder en zijn ze volledig vervreemd van mekaar. Maar dan haalt hij herinneringen op aan zijn vroege jeugd, de helse jaren in het interneringskamp Tjideng tijdens de Japanse bezetting van Nederlands-Indië, het huidige Indonesië. Hijzelf doorstaat die periode als onbezonnen kleuter relatief goed. Niet in het minst omdat zijn moeder er alles aan doet om het hem makkelijk te maken. Bijvoorbeeld door hem te laten mee-eten van haar eigen karige rantsoen.

Brouwers vertelt diverse anekdotes en gebeurtenissen die zich tijdens die periode in het kamp afspeelden en doet dat redelijk afstandelijk of ingetogen zodat het nooit te sentimenteel wordt. De humor die er in verwerkt wordt komt vooral van het feit dat een kleuter uiteraard nog maar een beperkt beeld van de wereld heeft en alles met een zekere naïviteit en onbevangenheid aanschouwt.

Na de periode in het kamp moet hij op internaat en dat voelt voor hem als verraad van zijn moeder. Het is daar dat de kiem voor de vervreemding van mekaar wordt gelegd.

Die vervreemding heeft er ook voor gezorgd dat hij het later moeilijk heeft met het in stand houden van langdurige relaties met vrouwen. Want ook daar schrijft hij over in deze roman: hoe hij verliefd wordt op Liza, eigenlijk een onenightstand maar waar hij toch steeds weer moet aan denken en die hij bewust jaren later opnieuw opzoekt. Hoe hij op het punt staat vader te worden maar eigenlijk niet bij de bevalling wil aanwezig zijn.

Dus ondanks de ingetogen toon komen er toch heel wat emoties aan bod: de liefde voor zijn moeder tijdens zijn kinderjaren die zo schril in contrast staat met het totale gebrek aan empathie later, zijn vrees voor langdurige relaties die dan weer in schril contrast staat met het feit dat hij snel verliefd wordt.

Brouwers maakt ook veel gebruik van metaforen en spreken maar die krijgen nooit de bovenhand zodat het geheel toch vlot leesbaar blijft.

Jessica says

** in luisterboek editie beluisterd - voorgelezen door Jeroen Brouwers zelf **

Rauw, hartverscheurend, vol liefde, afgrijselijk en teder, gruwelijk, afstandelijk en schaamteloos intiem,

observerend, verdrietig en klauwend onder de huid. Momenten van toen en nu vervlochten in een intens patroon waar alles met elkaar samenhangt en wederkeert.

Dit is geen boek voor watjes, en wou dat ik het niet geluisterd had en toch wil ik de ervaring nooit meer missen.. Een eerbetoon aan zijn moeder, een schandpaal voor het weglachen van wat gebeurd is..

Declan says

Jeroen Brouwers wants us to dislike him; to understand the full impact of his unfeeling, volatile, cowardly self because if we reach the conclusion that he is a horrible, selfish person, then we will begin to comprehend how the three or so years he spent with his mother, grandmother and sister in a Japanese POW camp in Indonesia distorted his childhood and from then on, his entire view of humankind, but most especially of women. And he succeeds. He is, as he presents himself, utterly unlikable, but in what might be judged to be a defensive, reflexive move he lays out his faults before we can enumerate them.

The details he gives of the life endured by the boy he was are calculated to shock, and they do. Hearing of death, he says, became like hearing of rain for most people, so commonplace did it become, and as a boy of five or less he witness' a rape, one of several he saw. But it is the humiliation of his mother, which he sees from close by, which sunders all 'normal' human feeling and empathy from this young boy; it is this which causes him to extinguish all emotional connections, especially with his mother. When the book opens Brouwers has just had news of her death, but he has not had any communication with her for years and he asks that his name not be included on the death notice. Nor will he attend the funeral, just as he is not present for the birth of his daughter.

Almost everything in the early chapters of this autobiographical book leads one to feel antipathy towards the author. The details seem diffuse, unconvincing and the self-justification is more than off-putting. But, for me, the excellence of the writing began to become clear at a certain point as I realised that, contrary to what I had earlier thought, every word, phrase and image was carefully placed so that their recurrence through the book, and in varying contexts, gave the novel as a whole a ballast that added greatly to the strength of the full story. Most of all, the particulars he relates about the camp (some of which have been disputed) lead one to conclude that what Brouwers experienced at a very early age could only but produce a person whose entire worldview was deformed. So if his view was deformed, then what are we seeing? Should we expect every portrayal to be objectively accurate?

Negative thoughts are leavened too by the increasing perception that he does care. He may not want to, or he may wish us to think otherwise, but he cares very much about the mother he rejected. It shows, for example, in his curiously detailed musing about which television programme she might have watched before she died and in the way he spends the time he is absent from her cremation, intensely aware of the shape and substance of every moment. He probably was a very difficult son and person, but there were other selves brewing too.

Yuki Black says

Copil?ria ar trebui s? fie cea mai frumoas? perioad?, dar nu pentru un copil de 5 ani ce tr?ie?te într-un lag?r de femei din Japonia. Nu pentru cineva care devine insensibil dup? zeci de mor?i ?i mu?te ce bâzâie le?uri.

Nu pentru cineva a c?rui singur? juc?rie este o patin? cu role, iar singurele amintiri sunt cele cu femei violate sau b?tute pân? sângele ie?ea din toate orificiile.

Biografia unui autor ce-?i reaminte?te la 40 de ani c? poate nu ?i-a iubit mama destul, iar regretele se las? asupra sa ca o pânz? de p?ianjen. Regrete ?i amintiri ce îl fae s? se priveasc? cu ur?. Cum a putut s? râd? la toate atrocit??ile v?zute?

P?rerea mea:

Cum e s? ajungi la 40 de ani, iar moartea mamei tale s? te întâmpine la kilometrii distan??, cu privirea întoars? în lag?rul de concentrare ce odat? ?i-a curmat o copil?rie „frumoas?”? Cum e s? ?tii c? nu vrei s?-i întâlne?ti privirea dus? ?i s? te mul?ume?ti în a-i aduce omagii prin citirea unei c?r?i vechi de copii? Cum e s? ?tii c? merdeodat? ai râs când o femeie era plimbat? în les? de c?tre un comandant japonez?

„...nici eu n-a? fi fost ?ocat, noi tr?isem lucruri la fel de îngrozitoare, dintre care cel mai îngrozitor era c? noi în final nu mai puteam fi ?oca?i de nimic, nu mai puteam fi tulbura?i de nimic, nu mai eram în stare s? sim?im ceva,- devenisem ca t?lpile noastre b?t?torite.”

Am urât această carte, am urât-o din inim? pentru c? a fost scris? atât de bine ?i a avut numai 100 de pagini. Am urât-o pentru c? cineva ?i-a pus biografia în cuvinte. Am urât s? aflu c? cineva poate scrie atât de bine o carte ?i probabil am urât s? ?tiu c? probabil eu nu o s? fiu vreodat? în stare s? aduc ceva la un asemenea nivel.

Am urât această carte pentru c? m-a f?cut s? suf?r, pentru c? m-am reg?sit în personaj ?i pentru c? trebuie s? scriu o recenzie ce probabil nu va fi demn? de rangul unei asemenea scrieri. A? putea s? vorbesc despre ?stea 100 de pagini încontinuu ?i mereu a? g?si ceva nou.

Cred c? faptul c? a crezut mereu c? va tr?i la f?cut atât de puternic, spunea c? cineva va trebui s? „descrie toate cele întâmplate”. A crezut c? va fi ultimul ce va muri pentru c? destinul s?u era s? scrie ?i s? spun? despre lag?rele japoneze, s? spun? despre suferin?? ?i s? exprime totul într-un mod frenetic, dar potolit. Toat? cartea exprim? frenezie ?i ner?bdare, persoane ce-?i împrumut? din caracteristici, dar sfâr?esc devorate 34de propria sa imagina?ie. Mul?imi de femei ?i copii devora?i de acel ro?u uciga? ce r?pe?te ?i d? cadavre în schimb. Comanda?i înnebuni?i de alcool infect ?i încerc?ri infantile de a sc?pa din realitate.Ur? ?i orez ascuns prin lenjerie. Toate îmbinate în aceea?i oper? în care trecutul ?i prezentul se îmbârlig? într-un mod „armonios”.

Am v?zut de curând o imagine cu oameni din lag?re de concentrare, în care era scrijelit pe peretele unui lag?r: „Dac? Dumnezeu exist?, va trebui s?-mi implore iertarea...”. Cred c? asta mi-a adus aminte de faptul c? Dumnezeu mereu este men?ionat ?i prea-c?utat în situa?ii dificile, dar Dani ?tia c? totul este de prisos, c? de fapt rug?ciunile nu duc la nimic ?i c? totul ?inea de destinul lui de a scrie. C? poate destinul ne aduce morminte atunci doar când le putem st?pâni ?i c?ra în spatele nostru de-abia procreat.

„Tot ce se mai întâmpla în leg?tur? cu familia Brouwers era c? se murea.Timpul se scurge, moartea e iar??i în cas?- pentru a nu ?tiu câta oar?: s? m? gr?besc deci.”

Este o carte ce exprim? atât de mult, de la regrete ce-?i macin? fierea pân? la pove?ti vechi citite de când singura lumin? era cea a fl?c?rilor mistuitoare. O carte în care nimeni nu e sigur de ceea ce o s? se întâmple, iar fiecare tr?ia de la secund? la secund?.

O carte pentru cei care vor să ?tie ?i să ?descopere. O carte pentru fiecare dintre noi.

Jan Koster says

Bezonken rood is van Jeroen Brouwers is een zeer persoonlijk en indrukwekkende roman over het "leven" in de jappenkampen. Mijn recensie: <https://jkleest.nl/2017/09/bezonken-r...>

Eva says

Good writing, just a gruesome story! Sometimes felt like I couldn't continue reading because it made me so nauseous..

Haaike says

Fuck, wat een boek. Zo hard, zo hard.

Marco says

Indrukwekkend.

Na eerder ook 'Het Hout' te hebben gelezen weet ik het nu zeker, ik wil meer van deze schrijver lezen.

Svetolik Taštinski says

Naslov u prevodu glasi „Prigušeno crveno”. U pitanju je autobiografski roman. Izdao ga je Prometej u sklopu edicije Holandsko-flamanska književnost.

Posle prve dve-tri stranice uplašio sam se da me ?eka neka patetika. Nije ispalo tako na kraju. Brauers opisuje svoj boravak u japanskom logoru u Indoneziji u toku Drugog svetskog rata (Indonežanin po majci), i svoj život nakon toga (u logoru je bio kao de?ak). Kroz pri?anje naglasak je na njegovom odnosu prema/s majci/majkom, koji ?e se nakon izbavljenja iz logora i povratka u Holandiju drasti?no promeniti. Govori?e kasnije o toj promeni kroz prizmu svog „logorskog sindroma”, i sâm provla?i tu sintagmu. Uglavnom, sti?e se utisak da kroz ceo roman Brauers objašnjava svoju emocionalnu... pomenost, recimo. Naravno, pri?a se doti?e i života na Indoneziji u vreme holandskih kolonijalnih... pohoda? Ako se to tako kaže, nedostaje mi re?, trokirao sam. Roman sadrži i brutalne i morbidne scene iz vremena rata, na sli?an na?in varira i stil. Ima i patetike, nekad je neizbežna, kako sâm Brauers kaže, naglašavaju?i da je svestan ki?a, ali ?ini mi se da na nekim mestima zaista nije bilo potrebe za njom (ili možda Brauers i nije toliko osveš?en o ki? koliko kaže), bez obzira na etiku romana, koja, doduše, može biti problemati?na i u negativnom smislu jer bi se možda mogli iš?itati i neki mizogini stavovi, iako se ono u šta je Brauers izrastao nakon rata zaista velikim delom može smatrati posledicom onoga što je preživio i video u logoru.

Na kraju jedna zanimljivost, koja deluje istinito. Navodno, Brauers je 2007. godine odbio najprestižniju književnu nagradu na holandskom govornom području jer je novčani iznos od 16.000 evra smatrao preniskim. Pre toga, 2001. godine, prihvatio je priznanje koje mu je donelo 25.000 evra.

Inače, Brauers je dugo istraživao književno stvaralaštvo Holanđana i Belgijanaca koji su izvršili samoubistvo, o čemu povremeno i govori u „Prigušenom crvenom”.

Lotte says

'Sunken Red' is a harsh tale about a traumatic experience in a Japanese detention camp in Indonesia.

The author, who was a toddler at the time, got mentally scarred. The experience prevented him to have a normal relationship with women, and especially his mother, who becomes more and more alienated. And then she dies.

Brouwers does not want our empathy though. I often felt repulsed, but was also drawn in by his remarkable use of words and his ability to structure a plot.

I guess I need some time to let the story sink in.

Anna says

Tot op heden niets gelezen van Jeroen Brouwers (Ja dat is slecht, I know..) Dit boek heeft me geraakt.. Stevige kost en sommige beelden zullen in mijn hoofd blijven. De vele interpuncties stoorde mij niet.. Gewoon briljant!

“Vanaf dat moment ben ik verdwaald. Mijn afkeer van het leven en mijn verlangen om er niet te zijn. Vanaf dat moment weet ik dat ik verder, voortaan, altijd het liefst alleen zou wensen te zijn, zonder mij aan iemand of iets te hoeven binden, want ik wil niet zien hoe mijn liefde en de schoonheid die ik koester worden verwoest of beschadigd.”
